

I. 1956. és 2016. MENEKÜLTJEI

Előre bocsátjuk: Brüsszel közömbösítése érdekében október másodikán el kell menni a népszavazásra, és nemmel kell szavazni.

Ne ringassuk magunkat azonban olyan illúziókban, mintha a népszavazással akár csak rövidtávon is bármit megoldottunk volna. Kis időt, kis levegőt kapunk, a nem távoli jövőben bekövetkező drámai fejlemények előtt, és a döntő kérdés az, hogy hogyan, mire használjuk ezt az időt.

E népszavazás korszak-meghatározó, emberiség-léptékű problémátömeggel van összefüggésben, ezért kertelés nélkül át kell gondolnunk a szavazásban megnyilvánuló cselekvésünk szerepét népünk, Európa, és az egész emberiség jövőjét illetően.

Most októberben két jelentős dátum előtt állunk: másodikán lesz az Európába áramló migráció szétosztására irányuló kvóta-kényszerrel kapcsolatos népszavazás, huszonharmadikán pedig az 1956-os forradalom és szabadságharc hatvan éves évfordulójának ünnepe. Ez utóbbit, bizonyos leszűkítéssel, akár a magyar (e-)migráció szomorú ünnepének is tekinthetjük, nem kell kifejtenem, miért.

Adva van tehát a sorskapcsolat a két dátum között, érdemes hát e két októberi dátum kapcsán kicsit megállnunk és elgondolkodnunk, mi is az igazság, hogyan cselekszünk történelmi múltunkhoz, legszebb hagyományaink morális minőségéhez méltóan.

Senki nem fogja helyettünk kellő mélységben átgondolni saját cselekvésünk összefüggéseit, mert nem csak Brüsszelben, hanem világszerte pusztít a „meg nem gondolt gondolat”.

Szemünkre vetik például egy világrontó ideológia propagandistái, de tudatlanságból, kellő ismeretek és mérlegelés nélkül akár jó szándékú emberek is, hogy egy olyan történelmi sorsot hordozó nép, mint a magyar, amelynek tagjait, akik a történelem számos viharában menekülésre kényszerültek, és menekültjeit oly sokszor fogadták be tömegesen más népek, hogyan tanúsíthat ilyen menekült-ellenes magatartást. Aligha van olyan ország a Földön, amelyben ne élnének magyarok, olykor létszámukat és társadalmi szerepvállalásukat tekintve jelentős kisebbséget alkotva. Amikor pedig hasonló sorsú emberek magyar területen szeretnének védelmet kapni, a magyar kormány, érzékelhetően a magyar nép óriási többségének támogatását maga mögött tudva, mereven elzárkózik.

A legkevésbé sem célunk, hogy megtagadjuk az emberi együttérzést háborús zónákból, éhező és szomjazó övezetektől menekülő embertársainktól. Amikor összehasonlítjuk a történelem viharai, és különösen 1956. magyar menekültjeinek magatartását 2016. migránsainak viselkedésével, pusztán tényeket szeretnénk rögzíteni.

Aminek alapján nem kell, de nem is lehet különbséget tenni, az a migráció kiváltó oka: az, hogy háborús övezetektől, vallási, vagy politikai üldözésből, esetleg gazdasági ellehetetlenülésből menekülnek-e az emberek. 1956-ban abszolút mértékben a politikai és a vallási üldözés dominált, de még a háborús viszonyokra is hivatkozhatunk; ám magam is ismerek számos olyan embert, akiket semmi nem fenyegetett az országban, de a kommunista diktatúra nyomorba taszító kilátástalansága miatt csatlakoztak a kivándorlókhoz. Tudomásom szerint a befogadó országok hatóságai részéről nem indult vizsgálat az 1956-58 folyamán Magyarországról menekülők körében, hogy a menedéket kérő vajon politikai-vallási üldözött, háborús menekült, avagy csupán gazdasági bevándorló. Történelmünkben pedig bőségesen van példa a magyarok gazdasági emigrációjára. Amikor például „kitántorgott Amerikába másfél millió emberünk”, egytől egyig gazdasági menekülteket említ József Attila a „Hazám” című versében. Sem politikai, sem vallási üldöztetés nem volt akkor, háború sem volt, sőt éppen a gazdasági fellendülés „aranykorának” szokták nevezni a tömeges „kitántorgásra” készítő évtizedeket a felületes történészek és még felületesebb közgazdászok (19. század vége, 20. század eleje). A benépesítés roppant feladatával küszködő Egyesült Államok pedig tárt karokkal várta az „odatántorgó” magyarokat (is).

Akik pedig az „Emberi Jogok” tartalmáról folytatnak absztrakt vitákat, magyarázzák meg nekem, mi a különbség bombázások elől, vagy szomj- és éhhalál elől menekülni. Miért „megalapozottabb” katonai összecsapások fenyegetése miatt, mint hosszú és gyötrelmes szomj- és éhhalál fenyegetése miatt menedéket kérni? Nem cinizmusból, de

halálosan komolyan meg kell kérdeznünk: nem jobb azonnal, vagy néhány nap alatt túl lenni a földi szenvedések poklán, mint éveken át a családdal együtt gyötrődni a szomjazás és éhezés kegyetlen kínjaiban, majd mindezek után – a családdal együtt – végül is szomjan és éhen halni?

Ha tehát saját történelmi sorsunk példáit, tanulságait komolyan vesszük, és nem akarunk szégyenletes, hálátlan színben feltűnni, akkor nem tehetünk különbséget a menekültek között, pusztán annak alapján, hogy háborús, vagy gazdasági menekültekről van szó, hogy vallási, politikai üldöztetés elől, vagy a nyomor szorításából futnak. A világ millió és millió számra fogadta be a magyarokat, nem téve különbséget menekülésük oka között. Erről soha nem felejtkezhet meg az, aki odafigyel az Utolsó Ítélet példázatának figyelmeztetésére: „...jövevény voltam és befogadtatok,...” (Máté evangéliuma 25:35c). Ez a figyelem mindenkitől elvárható, aki Európát a zsidó - keresztény-keresztény kultúra hazájának tekinti.

Erről most még csak annyit (később visszatérünk erre a kérdéskörre, mert a lényeg ekörül van), hogy a világ bajainak orvoslását is azzal kellene kezdeni, amivel az Utolsó Ítélet kezdődik: „Éheztem és ennem adtatok, szomjúhoztam és innom adtatok,...”.

1956-nak és a történelem más időinek magyar menekültjei és a mostani migráció között nagy különbségek is vannak, a jelenségek szintjén és tartalmi szempontok szerint is. Ezek a különbségek 1956. magyar migránsait valós menekültekké tették, 2016. Európába áramlott és áramló migránsait pedig – bármennyire is látjuk nagy többségük félrevezettségét, áldozati mivoltát, és együttérzünk velük –, céltudatos területfoglalási szándékkal fenyegető emberáradatnak.

Sok tízezerre, van aki több százezerre teszi '56 magyar menekültjeinek számát, és ilyen tömeg esetén nehéz dolog általános érvényű megállapításokat tenni, hiszen bármit mondunk, ilyen tömeg esetén bizonyosra vehető, hogy mindig akadhatnak kivételek, egyedi esetek, amelyek cáfolni látszanak az általánosító minősítéseket. Az eltelt hat évtized története azonban feljogosít bennünket, hogy szabályt erősítő kivételeknek tekintsük a kirívónak, deviánsnak mondható eseteket.

'56 magyar menekültjei megtörten és kiszolgáltatottan érkeztek a befogadó országokba. Minden ellenállás és kritika nélkül engedelmessé váltak az osztrák és jugoszláv hatóságoknak. Zúgolódás nélkül éltek a gyűjtőtáborokban, amíg eldőlt, ki hova akar és

kinek hova lehet tovább menni. A világ országai – nem csak a nyugatiak – valósággal versengtek, ki hány magyar menekültet vehet szárnyai alá. Külön megrendítő, hogy a segítségnyújtásban élen jártak a kis országok, amelyekben különös erővel fellángolt a szolidaritás tüze: Ausztria, Svájc, Hollandia, Skócia. Amikor eldőlt, ki hova kerül, s a menekültek megérkeztek, a befogadó ország létbiztonságot jelentő segélyeket, majd a felnőtteknek munkalehetőséget biztosított, a gyermekeket és a fiatalokat a legjobb oktatási intézetekben helyezte el. Nemhogy kvóta vita nem volt a befogadó országok között, vagy azokon belül, de éppen ellenkezőleg: az adott közösség, ahová néhány magyar menekült, esetleg családjával együtt letelepedhetett, örömmel, ünnepelve fogadta a jövevényeket.

Föl sem vetődött, hogy a magyar migránsok ne akarnák betartani a befogadó ország törvényeit. Nyilván bűnözők is keveredtek közéjük, szégyent hozva a menekültekre, de ezekhez a bűnözőkhöz a magyar menekültek óriási többségének semmi köze nem volt, s nem is tudunk a befogadó ország hatóságai, vagy társadalma részéről az általánosítás szándékáról.

A honvágy fájdalmai közepette ugyan, de az integráció lényegében szinte zökkenőmentesen lezajlott. Mindenki megtalálhatta vallási, kulturális közösségét, sőt nemzeti egyesületek szabad alakításában nemzetiségi közösségét is, és az óriási többség a befogadó ország szorgalmas, hasznos polgára lett. Nem egy közülük világhírűvé vált a művészet, a tudomány, a sport, vagy az üzleti élet területén, de a legendás magyar tehetség szabad kibontakozása által számtalan befogadott honfitársunk lett hivatása, szakmája elismert, nagyrabecsült szaktekintélye. Idővel családot alapítottak, s öntudatos '56-os magyar menekültekként ugyan, de új hazájuk hűségese, törvénytisztelő polgárai lettek.

Túlontúl demagóg dolog lenne, ha mindezzel szemben listába szednénk a 2016-os, Európába áramló migráns-tömeg magatartásának jellemző tüneteit. Ezért ezt nem is tesszük, úgymint tudja mindenki a napról napra zajló fejleményeket.

Egy területre azonban ki kell térnünk, mert rávilágít arra, ami el nem tűrhető, senki részéről, semmilyen motivációból: sem indulati, sem vallási, sem semmilyen ideológiai alapon. Ez pedig a támadás az Európai Nő ellen.

II. AZ EURÓPAI NŐ VÉDELME

Ha ezzel a kérdéssel kénytelenek vagyunk komolyan foglalkozni, félre kell tennünk farizeusi erkölcs-csőszködésünket, finnyáskodásunkat, és tiszta, valóságghú, kertelés nélküli módon, az embertársaink iránti megértés készségével, ugyanakkor a kultúránk védelme iránti harcos elszántsággal kell szólnunk.

Legelőször is le kell szögeznünk, hogy a látszat ellenére, és az olcsó magyarázatokkal szemben, nem szexuális kérdéstről van szó elsősorban. A nők fizikai bántalmazásának, verésének mérhetetlen tömegű esetével szemben aránylag csekély a megvalósult, kifejezetten szexuális zaklatások és erőszak-cselekmények száma.

Miről van tehát itt szó? Mi az a kísérlet, ami már most, az elkövetkező időkhöz képest szinte jelentéktelen számúnak és arányúnak mondható migráns-népesség részéről Európában, a szemünk előtt játszódik le?

Nem más ez, mint előjele az Európai Nő tönkretételére, megsemmisítésére irányuló kísérletnek.

Azt, hogy nem szexuális problémáról van szó, a kínálkozó történelmi ellenpélda kellően megvilágítja.

Amikor a negyvenes évek végén, ötvenes évek elején beindult a hatalmas nyugat-európai újjáépítési program, majd a meredek és hosszú gazdasági konjunktúra, és a lerombolt Európába a munkaerőhiány miatt milliósámra jöttek török, közeli és balkáni vendégmunkások, a társadalmak megtalálták annak megoldását, hogy az életerős, forróvérű, délszaki fiatal emberek szexuális problémája, a közbiztonság és közrend fennmaradása mellett vezetődjön le. A kor nyugat-európai találmánya (tehát nem

amerikai szabadalom!) a peep-show, amely női jelenlét mellett, de fizikai sérthetlenségük szavatolásával, úgy segített levezetni rengeteg férfi szexuális feszültségét, hogy annak ereje nem torkollott pusztító társadalmi robbanásokba. Tény, hogy egyidejűleg a prostitúció különféle fajtái is arattak. Később, de részben már ezekkel a jelenségekkel párhuzamosan, tömegnyi vegyes házasság kötött, hiszen férfiakkól, a világháborúban kivérzett nyugat-európai népek körében, a normális, egészséges párkapcsolatok tekintetében is óriási volt a hiány.

Ezek a tényezők együttesen konszolidált viszonyokat teremtettek. A sajnós mindenhol, a világ összes országában előforduló bűnös szexuális atrocitások pedig bűncselekménynek minősültek.

A mostani migráció, bármennyire félelmetes tömegnek tűnik, arányaiban is és számát tekintve is eltölpül egyelőre az akkori évek vendégmunkás-tömegeihez képest, és különösen eltölpül ahhoz képest, amilyen migráns tömeg az elkövetkező években várható Európában.

Ezért ébernek kell lenni, és most kell figyelni bizonyos jelenségekre, hogy a kategórikus erejű lépések megtételére időben felkészüljünk.

Két jelenet, amely bejárta a világot, de a pénz hatalom által uralt sajtó hallgat róluk:

Német város belső területén, egy járdaszigeten fekvő, zokogó egyetemista korú lányt egy migráns ökölrel kegyetlenül üt-vert, rugdos. A szerencsétlen lány megpróbál védekezni, de nem tud. Körülöttük 3-4 lány sír és segítségért kiabál, de nem mernek beavatkozni, mert további 2-3 röhögő migráns van körülöttük, és félnek a lányok, hogy őket is megtámadják. Már egy perce zajlik a vérlázító jelenet, amikor végre egy magas, kisportolt alkatú fiatalember a lányt verő migráns mögé megy és dupla-nelsonfogással elhúzza onnan, láthatólag óvatosan, hogy a migránsnak semmi baja ne eshessen. A többi migráns a fiatalember közelébe se mer menni, mert látható a hatalmas erőkülönbség, és tudják, hogy a fiatalember egyetlen rúgásától összecsucsklanának. Egy pillanatra feltűnik a lányt összeverő migráns arca. Nem szexuális vágy, hanem düh, vakhit, és saját igazának tudata látszik elszánt, komor arcán. A zárókép: a négy-öt lány ül a járdaszigeten egymás mellett, és zokognak. Hozzá tartozik a történethez, hogy a lányok tökéletesen szolid, normálisan öltözött, és nem valamilyen „kihívó” ruházatú, fiatal, csinos teremtések voltak.

A másik jelenet valószínűleg szintén valahol Németországban játszódik, a felvételtől nem derül ki.

Szép városi park, a park körül sétány, a sétány szélén, háttal a parknak, padok állnak egymás mellett. A padokon ülve 6-8 idős hölgy beszélget. A sétányon, a közelben feltűnik két migráns. A felvételt (nyilván mobiltelefonon) készítő is migráns, aki tudva, hogy mi fog történni, már ott van a helyszínen. Hallatszik, ahogy valamilyen nyelven egymással beszélgetve, röhögve készülnek a jelenetre. Amikor az egyik közeledő migráns szélén ülő, idős hölgyhöz ér, a baseball játékban szokásos, a labdát eldobó mozdulathoz hasonló mozdulattal nekikészülve, az idős hölgy arcára egy irtózatos ütésmér. A hölgy, láthatóan eszméletvesztett állapotban, azonnal hátrazuhan, s a három migránsból kitör a röhögés.

Hol van itt, és a többi, számtalan, nők elleni fizikai atrocitásban a szexuális motiváció?

Legföljebb egy deviáns viselkedési mód értelmében van jelen, amely abból indul ki, hogy a nő szexuális félállati lény, aki fölött bárhol, bármikor, bárhogy is kell fejezni és gyakorolni kell a korlátlan uralmat.

Nem sorolom a rengeteg, más országokban is lezajlott történetet. A menekülthullámmal érkező családok egyrészt a saját lányaik, asszonyaik fölött érvényesítik a korlátlan uralmat, volt, akit megöltek, mert ki akart szabadulni, másrészt veszik a bátorságot, hogy a befogadó országok női polgárai fölött is saját ízlésviláguk kényszerét érvényesítsék. Hallatlan agresszivitással lépnek föl az Európai Nővel szemben. Tehát az Európai Nő, úgy, ahogy előttünk áll, amilyené lett, szálla ezeknek a migránsoknak a szemében. Megalázandó, megbüntethető lény.

Mit is jelent ez?

Az emberi lény fejlődése az utóbbi kétszáz évben majdnem teljesen azonos a női nem fejlődésével. Az emberiség a nőkben fejlődött. Ha összehasonlítunk egy kétszáz évvel ezelőtti férfit egy mostanival, majdnem pontosan ugyanolyan, sőt mintha visszafejlődött

volna sok tekintetben. Ha ugyanezt az összehasonlítást megtesszük a nőkre vonatkozóan, ég és föld a különbség, a mai nő javára (elnézést az abszurditásért, de néha a példa abszurditása világítja meg leghatékonyabban a mondanivalót). Az emberiség fejlődéséhez nem számítom hozzá a technikai civilizáció fejlődését, mivel a technikai civilizáció fejlődése egyáltalán nem jelenti föltétlenül az emberi lény fejlődését, sőt sok tekintetben visszafejlődésével, képességeinek korcsosulásával járt.

A nők fejlődése káprázatos: szabad, egyenrangú és egyenjogú emberi lényekként állnak a férfi mellett, nem kis küzdelem árán vívták ki, sok együttérző férfivel szövetségben, társadalmi helyzetük gyökeres megváltozását. Nem tökéletes még a helyzet, bőven van min javítani, és a fejlődés sem befejezett, de mára már alapvetően öntudatos, szabad lényekként csodálhatjuk őket. Hagyjuk most a farizeusi, vagy akár komoly morális aggályokat a nők magatartásával, szabadságuk problematikus vonásaival kapcsolatban! A fejlődés gyermekbetegségei ezek, s mint tudjuk, a fejlődés mindig gyermekbetegségekkel jár, amelyet kinövünk. Az sem idetartozó – bár rokon! – kérdés, hogy túlságosan sok például Magyarországon, de gyanítom, hogy más európai országokban is, a családon belüli erőszak, amely majdnem mindig a nők ellen irányul. Ez ellen is fel kell lépni.

A migránsok egy igen jelentős része számára azonban maga ez a ragyogó Európai Nő elviselhetetlen a szabadsága, szépsége miatt. Pusztán létezése, fejlődése, társadalmi rangja, öntudata elegendő a gátlástalan agresszivitás kiváltásához. Szörnyen retrográd módon, legszívesebben ezerötven évvel visszaforgatnák a fejlődés kerekét, ha tehetnék, hogy az Európai Nő megszűnjön létezni, s mélyebbre hulljon vissza, mint ahol kétszáz éve volt.

Ha a hatóságok nem tudnak, vagy nem akarnak a veszélyhelyzetnek megfelelő gyors és hatékony lépéseket tenni, és engedik, hogy az Európai Nőt kényre-kedvre, szinte büntetlenül bántalmazhassák, ami miatt az Európai Nőnek félnie kell, vagy fel kellene adnia önmagát, akkor a társadalomnak kell megszerveződnie. Az Európai Férfinek kell ébernek lennie: anyáinkról, párjainkról, lányainkról, testvéreinkről van szó, akikre büszkék vagyunk, s öröm, ha csak rájuk nézünk. Olyan csapással kell felelni a nők bármiféle-fajta bántalmazására, hogy félreérthetetlen legyen a reakció: minden nő szuverén és sérthetetlen Európában. Finomkodással semmire nem megyünk. Kertelés nélkül tudtára kell adni minden migránsnak, mire számíthat. Ha pedig cselekedni kell, akkor azonnali, és a támadó számára életre szóló tanulságot jelentő legyen a védelem.

III. GLOBÁLIS KÉRDÉSEKRE GLOBÁLIS VÁLASZT

Volt egy ragyogó alternatív közgazdász, Síklaky István (egyébként Liska Tibor munkatársa), aki húsz évvel ezelőtt figyelmeztetett: ha a dolgok így folytatódnak, pár évtizeden belül migránsok tíz és százmilliói fognak megjelenni Európa határainál, és nem lesz az az erő, amely visszatarthatja őket a földrész előzönlésétől. Síklaky István 2005-ben eltávozott közülünk, jóslatának beteljesülése pedig, ha még csupán gyenge, kezdeti, inkább kísérleti jellegű próbálkozásokkal, de megkezdődött.

Mert bizony a dolgok „úgy”, sőt még „úgyabbul” folytatódtak.

A neoliberális közgazdaságtani main-stream lakáj-ideológusai igyekeztek Síklaky Istvánt is, és minden alternatív gondolkodót közneveltség tárgyává tenni, tovább ujjongtak a kapitalizmus diadalán, jól fizető gazdáik nagy meglepedésére. Gazdáik pedig, a szűk pénzhatalmi érdekcsoportok, zavartalanul folytathatták világrontó uralmukat. A korszak bűneinek rossz gyümölcsei pedig lassan beértek.

A dolog nagyon bonyolult, de ha történelmi szemlélettel, és egyszerűen akarjuk megragadni a lényegét, azt mondhatjuk, hogy a fehér civilizáció lerabolta fekete Afrika élőerejét és kincseit, Ázsia erőforrásait. Most pedig, immár érzékelhetően, megkezdődött a történelmi igazságtétel. És ez, feltartóztatlanul végbe fog menni.

Mert nem elég, hogy a fehér civilizáció lerabolta ezeket a területeket, de olyan technikai rendszert teremtett a rablott holmiból, amely klimatikus változásokat idézett elő, és e változások éppen a kirabolt területeken fenyeget hatalmas néptömegeket szomj- és éhhalállal. És a morális végzet beteljesedik: a bűn visszahull a bűnös fejére, a sok száz millió áldozat a bűnös kapuja felé közeledik.

Azok az országok és népek, amelyeknek soha egy négyzetméternyi gyarmatuk sem volt, látszólag joggal mondhatják, hogy a gyarmattartó országok „vigyék el a balhét”, amelyeket a gyarmatok mérhetetlenül gazdagítottak. Ez igaz is, csak hogy a lerablásnak a teljes nyugati fehér civilizáció haszonélvezője volt. A gyarmattartók közvetlenül, a többiek közvetetten. Ezért a következmények alól egyetlen ország sem vonhatja ki magát. A klimatikus változásokat elindító technikai civilizáció is közös műve az euróatlanti országoknak.

Két elvet állítanak szembe ezzel a fejleménnyel.

Az egyik a „történelmi jog”, amely egyszerűen fogalmazva így hangzik: a mi őseink vérezték ezért a földért, ezért ez a miénk.

Ez a tetszetős és meggyőzőnek látszó elv a rövid időn belül bekövetkező, emberiség méretű mozgások közepette fabatkát sem fog érni, ha több tízmillió ember összpontosul majd a határokon, merthogy most ők akarnak vérezni ezért a földért. Mi lesz akkor?

A másik elv, ami szintén igaz és helyes gondolat: ne a bajt hozzuk ide, hanem a segítséget vigyük oda! Csak hogy ez a jelszó történelmi léptékben elkésett! Ötven évvel ezelőtt, egyfajta tudati-morális föleszmélés folytán a nyugati civilizáció először is kicsavarhatta volna a világrabló pénzhatalmi érdekcsoportok kezéből a pénz-fegyvert. Aztán rádöbbenhetett volna saját történelmi felelősségére Afrika és Ázsia sorsáért, s nem a kirablás egyre kifinomultabb, egyre rafináltabb és cinikusabb módjain kellett volna a fejét törnie, hanem azon, hogy miképpen integrálhatóak úgy a világgazdaságba a kirabolt földrészek országainak gazdasága, hogy az ott lakók létbiztonságban élhessenek. Akkor most jelszóvá se kellene tenni, inkább csak mint folyamatban lévő megoldásra lehetne hivatkozni: nem a bajt hoztuk ide, hanem a segítséget vittük oda.

Most már késő.

Ami most történik, az még csupán Európa kitapogatása, az előőrsök előőrseinek felderítő próbálkozása.

Végzetes tévedés lenne azt hinni, hogy mindezt néhány terrorista-, embercsempész- és ál-jótekonysági ügynökszervezet organizálja.

Aki ezt mondja és hiszi, csak azt árulja el, hogy süket a Történelem hangjaira. Vannak terroristák és vannak ügynökszervezetek. Ezek azonban semmit nem érhetnének el, ha az embertömegek maguk nem mozdulnának meg, és ha nem állna fenn az az ok, ami miatt megmozdulnak, és nekivágnak a gyötrelmes, hosszú, bizonytalan útnak.

Hasonló ez ahhoz, mint amikor elterjedt az a borzalmasan ostoba nézet, hogy az 1989-es román forradalmat a KGB és a CIA szervezte. Bizonyára ott volt ez a két szervezet, még az is lehet, hogy egyes pillanatokban jelentős szerepet játszottak. De ha maga a nép nem mozdul meg, és nem megy neki a hatalomnak, ezek a szervezetek a fejük tetejére is állhattak volna, minden eredmény nélkül. Szemtanúk mondták el, hogy a temesvári pártszékházat védő páncélosok felé a fegyvertelen tömeg első soraiban terhes anyák közeledtek, s ők kiabáltak a tiszteknek és a katonáknak: „Nyugodtan lőjete le minket, erre a világra úgysem akarjuk megszülni gyermekeinket!” És ez volt az a pillanat, amikor az alakulat parancsnoka megtiltotta a tüzet, s átengedte a tömeget, csupán azt kérve, hogy erőszak ne történjen bent a székházban. Ez volt a győzelem nyitóakkordja: a nép elfoglalta a temesvári pártszékházat. Miféle ügynökszervezet lenne képes ilyen tetre készíteni az embereket?

Most sem a különféle ügynökökön múlik a dolog, bár valószínűleg a háttérből ugyanazok a pénzhatalmi körök finanszírozzák a terrorista szervezeteket is, mint az ál-jótekonysági szervezeteket.

A lényeg azonban az a kérdés, hogy mi a valóságos oka annak, hogy egyelőre milliók, de majd hamarosan tíz- és százmilliók nekivágnak a hosszú, gyötrelmes, bizonytalan útnak.

A válasz sokkal egyszerűbb, egyben tragikusabb is, mint amilyen válaszokat elemzők kitalálnak. A migránsok zöme már most sem a háborús övezetektől jön.

A szomszéd- és éhhalál fenyegetése miatt kelnek útra. Ezért nem lehet őket egyszerűen „gazdasági migránsoknak” minősíteni. Nem azért jönnek, mert otthon mindenük megvan, de bicikli helyett motort szeretnének, vagy autót. Hanem azért, mert otthon nincs, de a

közelben sincs iható víz és ehető élelem. És még remény sincs, hogy majd valamikor lesz.

Ez a folyamat végbemegy, akár akarjuk, akár nem. Struccpolitika lenne ezt tudomásul nem venni.

Az rendben van, hogy a terroristákat leválasztjuk erről a tömegről, és ártalmatlanná tesszük őket. Ez katonai jellegű fellépést igényel, és sokkal gyorsabban és hatékonyabban teljesíthető lenne, mint amilyenek a brüsszeli és más bürokraták tehetetlenkedése miatt látszik.

De ne higgyük egy pillanatig sem, hogy néhány száz, vagy ezer terroristára hivatkozással tíz- és százmilliókat megállíthatunk, ha egyszer e tömegek mozgásának okával nem tudunk mit kezdeni. Márpedig sem most, sem a jövőben nem fogunk tudni mit kezdeni a szomjazás és éhezés okaival.

Ezért fölöslegesek a tűzparancsról szóló absztrakt viták. Felfegyverzett terroristákkal, de akár csak felfegyverzett, agresszív migránsokkal szemben is, magától értetődő a tűzparancs. De alig hiszem, hogy Európában lenne tiszt, aki fegyvertelen asszonyok és gyerekek sokasága ellen kiadná a tűzparancsot, bármekkora tömegben jönnének is, de azt sem hiszem, hogy lenne katona, vagy rendőr, aki egy ilyen tűzparancsot végrehajtana.

Ha pedig így van: a szomjazás és éhezés helyzetén már nem tudunk változtatni; az ilyen övezetek lakói kétségbeesésükben hatalmas, százmilliós tömegekben útra kelnek; Európába jönnek, mert Európa megközelíthető (az USA sokkal nehezebben); ha a tömeg olyan méretű lehet, amilyen ellen sem természetes, sem mesterséges, sem jogi, sem élőerős akadály nem képes védelmet jelenteni; ha a népirtást eleve elvetjük; ha a zsidó – keresztény-keresztyén kultúrához tartozónak valljuk magunkat; ha történelmi sorsunkhoz méltó módon akarunk helyállni ebben a kihívásban, - igen, akkor készülnünk kell a befogadás feltételeinek kialakítására.

Ez a történelmi feladat, és erről kell épeszű és jóérezésű embereknek társadalmi vitát folytatni.

Valós, indokolt félelem van a társadalomban a „multikulturális társadalom”, a „párhuzamos jogrendszerekkel tagolt” társadalom sehol működőképesnek nem bizonyult rémképétől.

Ki lehet dolgozni a letelepedési engedély kiadásának olyan feltételrendszerét, amely kiküszöböli ezeket a veszélyeket. Például ha a letelepedési engedélyt kérő vallásának egyes sajátosságai szemben állnak a magyar jogrenddel, akkor csak úgy szabad beengedni az országba, ha megfelelő tartalmú, konkrét nyilatkozatot tesz a menedékkérő arról, hogy a magyar törvényeknek veti alá magát. Ilyen alávetési nyilatkozatok joggal lehetnek a letelepedési engedély kiadásának feltételei. Hiszen annak a magatartása, aki itt él, csakis ugyanannak a jogrendnek alapján ítéltető meg. Itt a magyar állampolgároknak börtön jár a többnejűségért. Bárkinek tudnia kell, aki letelepedési engedélyért folyamodik, hogy rá ugyanazok a törvények lesznek kötelezőek.

Nagyon sok más tekintetben is át kell gondolni a feltételeket, ez csak egy példa volt.

Ha kellő egyértelműséggel és következetességgel alakítjuk ki a feltételrendszert, és kellő eréllyel őröködünk a betartásán, viszont rendezett módon és tempósan lehet intézni a menedékkérők ügyét, akkor példát mutathatunk arra, hogy egy nép hogyan őrizheti meg önmagát úgy, hogy a tömeges migráció történelmi kihívásában is helyt áll. Semmi jelentősége nincs, hogy a neoliberális ideológiának mindez tetszik, vagy nem tetszik.

Most azonban egyelőre „ég a ház”, szörnyű dolgok történnek a világban, és sietnünk kell, ha méltó módon szeretnénk részese lenni a megoldás keresésének.

Mert gondoljunk bele, mi késztet egy anyát arra, hogy négy, öt, hat gyermeket vonszolva magával, nekimenjen ezer kilométeres utaknak, felfújt gumi-lélekvesztőkön, a közvetlen életveszéllyel dacolva tengerre szálljon? Nem a „jólét” vágya! Ez a feltételezés égbekiáltó, cinikus ostobaság! Hanem az, hogy még mindig jobb az út mérhetetlen gyötrelmeit vállalni kicsi gyermekeivel együtt, még mindig jobb beleveszni a tengerbe, néhány perc alatt elpusztulva, mint otthon maradni, a hosszú, gyötrelmes szomj- és éhhalál szüntelen fenyegetésében.

Rendülj meg Európa, ennyi szenvedés láttán! Legyen ez az a nemzedék, amely elindul az úton, hogy elődeinek rettenetes gonoszságát, kegyetlen rablását jóvátegye!

Mert Európában élünk. A francia katedrálisok, El Greco, Johann Sebastian Bach, Fjodor Mihájlovszics Dosztojevszkij, és a többi nagy szellem hazájában.

És Kalkuttai Szent Teréz Anya szülőhazájában!

Minden bajjal és veszéllyel szemben az igazi védelmet csak az adhatja Európának és Európa minden országának, ha e nagy szellemek lelkületével élünk és cselekszünk, és érző szívvel figyelünk a Történelem lépteire, meghallva a Megváltó szavait: „Éheztem és ennem adtatok,...” Tudom, hogy a magyar emberek óriási többségében megvan a lelki érzékenység arra, hogy cselekvőkészen fogadja be szívébe az Evangélium szavait. És ezerszeresen vigyázzon az, aki az önzés igazolására használja a kereszténységet, mint jelszót, nehogy átkot zúdítson a fejére!

Ha az ostobaságra, az agresszióra és a káoszra győztesen kimondtuk a NEM-et, azonnal fogjunk hozzá, hogy előkészítsük az IGEN kimondását a jóvátétel, a kiegyenlítés, a segítség reális jogi, gazdasági, szervezési, logisztikai, államigazgatási feltételeinek megteremtésére! Ezzel a NEM-mel és ezzel az IGEN-nel menetelhetünk most Európa élén.